

PROLOOG

Aylan wilde in alle stilte de bestofte doos openen, maar de rust waarop hij hoopte, werd onderbroken. Hij voelde dat hij niet langer alleen was. Zelfs in deze geheime kamer moest het alziende oog binnenkijken. Zware voetstappen naderden akelig snel. Vlug stak hij de doos terug onder het luik in de plankenvloer. Hij veerde recht, sloot de geheime deur en stapte door de kleine eetkamer naar de afgebladderde voordeur. Synchroon marcheerden minstens zes laarzen in de steeg waar het kleine huisje waarin hij stond zich bevond. Door het open raam zag hij legeruniformen. Hij drukte zijn rug zo dicht mogelijk tegen de muur naast de voordeur en hield zijn adem in. Hij perste zijn ogen dicht, maar in zijn oren bonkten de hakken van de naderende laarzen.

Buz, buz, buzzzz.

Een zoete morgen kon hij wel vergeten.